

V. İ. Lenin
Gerilla Savaşı

V. İ. Lenin

Karl Marks
Fransa'da Sınıf Savaşımıları
(1848-1850)

Gerilla Savaşı

Gerilla eylemi sorunu, partimizi ve işçi yığınlarını büyük ölçüde ilgilendirmekte olan bir sorundur. Bu sorunla biz geçmişte birçok kez ilgilendik, ve şimdi de vaadettiğimiz gibi, görüşlerimizin daha tamamlanmış bir açıklamasını sunmayı amaçlıyoruz.

I

Başından başlayalım. Mücadele biçimleri sorununun incelenmesinde, her marksistin temel istemleri nelerdir? İlk önce, marksizm, öteki tüm ilkel sosyalizm biçimlerinden tek bir özel mücadele biçimine bağlı kalmamakla ayrılır. En değişik mücadele biçimlerini kabul eder, ve onları "uydurmaz", ama devrimci sınıfların, hareketin gelişimi içinde kendisini gösteren mücadele biçimlerini sadece genelleştirir, örgütler ve bunlara bilinçli bir ifade verir. Bütün soyut formüllere ve bütün doktrinci reçetelere keskin düşman olan marksizm, hareket geliştikçe, yığınların sınıf bilinci arttıkça, iktisadi ve siyasal bunalımlar keskinleştikçe, savunma ve saldırının yeni ve daha değişik yöntemlerinin sürekli bir biçimde doğmasını sağlayan ilerleme içindeki kitle mücadelesine karşı dikkatli bir tutum takınılmasını gerektirir. Bu nedenle, marksizm, kesin olarak herhangi bir mücadele biçimini reddetmez. Marksizm, mevcut toplumsal durum değiştikçe, *kaçınılmaz olarak* bu döneme katılanlarca bilinmeyen yeni mücadele biçimlerinin doğacağını kabul ederek, yalnızca o anda mümkün ve var olan mücadele biçimleriyle kendini hiçbir koşul altında sınırlamaz. Bu yönden marksizm, kitle pratiğinden eğer öyle ifade edebilirsek, *öğrenir* ve "sistem yapanların" tek başına çalışmalarıyla keşfedilen mücadele biçimlerini yığınlara öğretmek yolunda hiçbir iddiada bulunmaz. Biz biliyoruz ki -toplumsal devrim biçimlerini incelerken örneğin

Kautsky böyle demiştir- yaklaşan bunalım, bizim şimdiden görmek yeteneğinde olmadığımız yeni mücadele biçimleri getirecektir.

İkinci olarak, marksizm, mücadele biçimleri sorununun kesenkes *tarihsel* bir incelenmesini ister. Bu sorunla, somut tarihsel durumdan uzak olarak uğraşmak, diyalektik materyalizmin esas ilkelerinin anlaşılmadığını gösterir. İktisadi evrimin farklı aşamalarında, siyasal, ulusal-kültürel, yaşam ve öteki koşullardaki farklılığa bağlı olarak, farklı mücadele biçimleri öne geçer. Ve mücadelenin başlıca biçimleri halini alır; ve bununla bağıntılı olarak, ikincil, yedek mücadele biçimleri de değişikliğe uğrar. Belirli bir hareketin, belirli bir aşamasındaki somut durumun ayrıntılı bir incelemesini yapmaksızın, herhangi bir özel mücadele aracının kullanılıp kullanılmayacağı sorununa evet yada hayır biçiminde verilecek bir yanıt, marksist tutumu tümünden bırakmak anlamına gelir.

Bunlar bize önderlik etmeleri zorunlu olan iki temel teorik önermedir. Batı-Avrupa'daki marksizmin tarihi, söylenmiş olanları doğrulayan sayısız örnekler vermiştir. Bugün Avrupa sosyal-demokrasisi, parlamentarizm ve sendika hareketine, mücadelenin başlıca biçimleri olarak bakmaktadır; geçmişte ayaklanmayı kabul etmiştik, ve gelecekte koşullar değişecek olursa, onu kabul etmeye tamamen hazırdır Rusya kadetleri ve Rezzaglavstsi gibi, burjuva liberallerinin düşüncelerine karşın. Yetmişlerde, sosyal-demokrasi, genel grevi, her derde deva toplumsal bir ilaç olarak, burjuvaziyi bir darbeye alaşağı etmenin siyasal olmayan aracı olarak reddetmişti- ama sosyal-demokrasi kitle siyasal grevini (özellikle Rusya'nın 1905 deneyiminden sonra), *belirli* koşullar altında başta gelen mücadele yöntemlerinden *biri* olarak tamamen kabul etmiştir. Sosyal-demokrasi, kırklarda sokak barikat savaşını benimsemişti, belli nedenlerden ötürü, 19. yüzyılın sonunda bunu reddetti, ve bu son görüşü gözden geçirmeye ve Kautsky'nin sözleri ile yeni barikat savaşı tak-

tikleri başlatan Moskova deneyiminden sonra barikat savaşı siyasetini kabul etmeye tamamen hazır olduğunu belirtti.

II

Marksist önermeleri koyduktan sonra, Rus Devrimine dönelim. Onun ortaya koymuş bulunduğu mücadele biçimlerinin tarihsel gelişimini anımsayalım. Önce işçilerin ekonomik grevleri (1896-1900) vardı, daha sonra işçilerin ve öğrencilerin siyasal gösterileri (1901-02), köylü ayaklanmaları (1902), çeşitli gösterilerle birleşen kitle siyasal grevlerinin başlangıcı (Rostov 1902, 1903 yazı grevleri, 9 Ocak 1905 grevleri), tüm Rusya'yı kapsayan siyasal greve, yer yer, yerel barikat savaşlarının eşlik etmesi (Ekim 1905), kitle barikat savaşı ve silahlı ayaklanma (Aralık 1905), barışçı parlamenter mücadele (Nisan-Haziran 1906), kısmi askeri ayaklanmalar (Haziran 1905-Temmuz 1906) ve kısmi köylü ayaklanmaları (1905 Sonbaharı-1906 Sonbaharı).

Genel olarak mücadele biçimleri ile ilgili olarak, 1906 sonbaharında durum böyle idi. Otokrasinin "misilleme" olarak seçtiği mücadele biçimi kara-yüzlerin Kışinev'de 1903 baharından, Sedlet'te 1906 sonbaharına kadar yapmış olduğu katliamdır. Bütün bu dönem boyunca kara-yüzlerin katliam örgütlenmesi ve yahudilerin, öğrencilerin, devrimcilerin ve sınıf bilincine ulaşmış işçilerin dövülmesi, sürekli olarak gelişti ve yetkinleşti, kara-yüzler birliklerinin şiddeti, para ile tutulmuş zorbarların şiddeti ile birlikte, kasaba ve köylerde toplar kullanılmasına, herkesin önünde işkence gösterilerine, işkence trenlerine, vb. kadar vardırdı.

Görünümün esas dekoru böyledir. Bu dekorun önünde bu makalede incelenecek ve değerlendirilecek olan -kısmi, ikincil ve yedek olduğu tartışma götürmeyen- olgu durmaktadır. Bu olgu nedir? Biçimleri nelerdir? Nedenleri nelerdir? Ne zaman doğmuştur ve nereye kadar uzanmıştır? Devrimin genel gidişi içinde önemi nedir?

Sosyal-demokrasinin örgütlediği ve önderliğini yaptığı işçi sınıfı mücadelesi ile bağı nedir? Görünümün genel dekorunu çizdikten sonra, şimdi incelenmesine geçmemiz gereken sorular bunlardır.

Bizim ilgilenmekte olduğumuz olgu, *silahlı* mücadeledir; bu mücadele, bireyler ve küçük gruplar tarafından yürütülmektedir. Bir kesimi devrimci örgütlere ait iken, öteki kesimler (Rusya'nın belirli kesimlerinde *çoğunluğu*) herhangi bir devrimci örgüte bağlı değildirler. Silahlı mücadele, birbirlerinden *kesenkes* olarak ayrılması gereken, *farklı* iki amaca yöneliktir; önce, bu mücadele kişilere, liderlere ve ordu ve polisteki görevlilere suikast yapmayı amaçlar, ikinci olarak, hem hükümete ait, hem de özel kişilere ait para kaynaklarına elkoyar. Elkonulan paralar kısmen parti kasasına, kısmen özel silahlanma amacına ve ayaklanma hazırlığına, ve kısmen de tanımlamakta olduğumuz mücadeleye katılan kişilerin geçimine gider. Büyük elkoymalar (Kafkasya'daki 200.000 rublelik, Moskova'daki 875. 000 rublelik gibi olanlar) gerçekten de öncelikle devrimci partilere gitmiştir -küçük elkoymalar çoğunlukla, bazen de tümüyle "elkoyucuların" geçimine gider. Mücadelenin bu biçimi, kuşku yok ki, ancak 1906'da yani Aralık ayaklanmasından sonra geniş ölçüde gelişti ve yaygınlaştı. Siyasal bunalımın, silahlı mücadele noktasına dek yoğunlaşması, ve özellikle yoksulluk, açlık ve işsizliğin kasaba ve köylerde yoğunlaşması, tanımlamakta olduğumuz mücadelenin önemli nedenlerinden biriydi. Bu mücadele biçimi, toplumsal mücadelenin tercih edilen ve hatta *tek* biçimi olarak, halkın başıboş unsurları, lumpen-proleterya ve anarşist gruplar tarafından benimsenmiştir. Sıkıyönetimin ilanına, taze birliklerin harekete geçirilmesine, kara-yüzler katliamına (Sedlet'ler) ve askeri mahkemelere, otokrasi tarafından benimsenen bir "misilleme" mücadele biçimi olarak bakmak gerekir.

III

Sözünü etmekte olduğumuz mücadelenin alışlagelen

değerlendirilmesi, bunun, işçilerin moralini bozan, halkın geniş tabakalarını geri iten, hareketin örgütlenmesini dağıtan ve devrimi yaralayan anarşizm, blankicilik, eski terörizm, yığınlardan kopmuş bireylerin hareketi olduğu yolundadır. Bu değerlendirmeyi destekleyen örnekler, hergün gazetelerde verilmekte olan olaylar arasında kolayca bulunabilir.

Ama bu örnekler inandırıcı mıdır? Bunu sınamak için, incelemekte olduğumuz mücadelenin en gelişkin olduğu bir yeri alalım -Litvanya Toprakları, Novoye Vremya (9 ve 12 Eylül sayılarında) Litvanya sosyal-demokratlarının eylemlerinden böyle yakınmaktadır. Litvanya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin (Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin bir bölümü) gazetesi düzenli olarak 30.000 baskı yapmaktadır. İlan sütunlarında her dürüst insanın onu yoketmeyi görev sayacağı casusların listesini yayınlamaktadır. Polise yardımcı olan bir kimse, yokedilmeye layık ve, hatta mallarına elkonulması gereken "devrim düşmanları" olarak ilan edilmektedir. Halkın, Sosyal-Demokrat Partiye, yalnızca imzalı ve mühürlü makbuz karşılığında para vermesi öğütlenmektedir. Partinin en son raporunda, yıllık toplam geliri 48.000 ruble olarak gösterilmektedir, burada Libau silah kolunun katkıda bulunduğu, elkonularak elde edilmiş 5.600 rublelik bir toplam vardır. Doğaldır ki, Novoye Vremya bu "devrimci yasa"ya karşı, bu "terör yönetimine" karşı ateş püskürmektedir.

Hiç kimse Litvanya sosyal-demokratlarının bu eylemlerini anarşistlik olarak, blankicilik olarak ya da terörcülük olarak nitelemek cesaretini gösteremeyecektir. Ama niçin? Çünkü burda biz, mücadelenin yeni biçimi ile Aralıkta patlak veren ve yeniden mayalanmakta olan ayaklanma arasında *açık* bir bağıntı görüyoruz. Bu bağıntı, bir tüm olarak Rusya hesaba katıldığında pek öyle anlaşılır değildir, ama bu bağ vardır. Aralıktan sonra "gerilla" savaşlarının belirgin bir biçimde yaygınlaşması gerçeği, ve onun yalnızca iktisadi bunalımın değil, aynı

zamanda da siyasal bunalımın şiddetlenmesi ile de bağıntısı tartışma götürmez. Eski Rus terörizmi, aydın komplocunun işi idi; bugün, genel bir kural olarak, gerilla savaşı, işçi savaşılarca, ya da doğrudan doğruya işsiz işçilerce verilmektedir. Blankicilik ve anarşizm, klişecilik zaafi olan kimselerin kafasında kolayca oluşur, ama bir ayaklanma ortamında, ki bu Letonya toprağında çok açıktır, böylesine bilinen yaftaların işe yaramazlığı artık herkesçe bilinmektedir. Litvanyalıların örneği, aramızda çok yaygın olan, bir ayaklanma ortamının koşullarına değinmeden gerilla savaşının tahlilini yapmanın ne denli yanlış, bilimsel ve tarihsel olmaktan uzak olduğunu açıkça göstermektedir. Bu koşullar akılda tutulmalıdır, büyük ayaklanma hareketleri arasındaki ara dönemin kendine özgü özellikleri düşünmeliyiz, bu tür koşullar altında ne tür mücadele biçimlerinin kaçınılmaz olarak ortaya çıkacağını anlamalıyız, ve papağan gibi öğrenilen bir söz yığını ile, tıpkı kadetler ve Novoye Vremya'cılarının kullandıkları anarşizm, soygunculuk, serserilik gibi sözlerle sorundan kaçmaya çalışmamalıyız.

Gerilla hareketinin bizim çalışmamızı örgütsüzleştirdiği söyleniyor. şimdi bu iddiayı 1905 Aralığından bu yana var olan duruma, kara-yüzlerin katliam ve sıkıyönetim dönemine uygulayalım. *Böyle* bir dönemde hareketi daha çok ne dağıtmaktadır: Direnmenin bulunmayışı mı, yoksa örgütlü gerilla savaşı mı? Rusya'nın merkezini, batı sınırlarıyla, Polonya ve Litvanya toprakları ile karşılaştırın. Tartışma götürmez ki, batı sınır bölgelerinde gerilla savaşı çok daha yaygındır ve çok daha gelişkindir. Ve gene tartışma götürmez ki, genel olarak devrimci hareket ve özel olarak da sosyal-demokrat hareket, merkezi Rusya'da, batı sınır bölgelerine göre *çok daha dağınıktır*. Elbette, bundan Polonya ve Litvanya sosyal-demokrat hareketinin gerilla *savaşı sayesinde* daha az dağınık olduğu sonucu aklımıza gelmemelidir. Hayır. Çıkarılabilecek tek sonuç, Rusya'da 1906'da, sosyal-demokrat işçi sınıfı hareketinin dağınıklığından ötürü

gerilla savaşının suçlanmaması gerektiğidir.

Bu açıdan, ulusal koşulların özelliklerine, sık sık anıştırmada bulunulur. Ama bu anıştırma pek açık olarak, yaygın iddianın zayıflığını göstermektedir. Eğer bu bir ulusal koşullar sorunu ise, o zaman, anarşizm, blankicilik ya da „terörizm sorunu değildir -bunlar bir tüm olarak Rusya'nın ve hatta özellikle Rusların ortak günahlarıdır- ama başka bir şeyindir. Bu başka bir şeyi *somut olarak* inceleyin baylar! O zaman göreceksiniz ki, ulusal baskı yada karşıtlık bir şey açıklamaz, çünkü bunlar batı sınır bölgesinde her zaman var olmuştur, oysa gerilla savaşı, ancak bugünün tarihsel döneminde ortaya çıkmaktadır. Ulusal baskının ve karşıtlığın bulunduğu çok yer vardır, ama kimi zaman ulusal baskı ve benzeri şeylerin olmadığı yerlerde olan gerilla savaşı, burada yoktur. Sorunun somut bir tahlili, bunun bir ulusal baskı sorunu olmadığını, ama ayaklanma koşullarının bir sorunu olduğunu gösterecektir. Gerilla savaşı, yığın hareketinin bir ayaklanma noktasına gerçekten ulaştığı ve iç savaşın "büyük girişimleri" arasında oldukça geniş bir aralık olduğu bir sıradaki kaçınılmaz bir mücadele biçimidir.

Hareketi dağıtan, gerilla eylemleri değildir, ama böylesine eylemleri *denetimi altına* alma yeteneğinde olmayan partinin zayıflığıdır. İşte bunun için biz Rusların gerilla eylemine karşı sık sık savurduğumuz aforozlar, gerçekten de partinin dağınkılığına yolaçan, gizli, raslansal ve örgütlenmemiş gerilla eylemleriyle elele gider. Bu mücadelenin doğmasına yolaçan tarihsel koşulların neler olduğunu anlayamayışımız yüzünden, onun zararlı yanlarını gidermede yeteneksiz kalıyoruz. Oysa mücadele sürüyor. Güçlü iktisadi ve siyasi nedenler yüzünden bu mücadeleyi önlemek, bizim gücümüz içersinde değildir. Bizim gerilla savaşından yakınmalarımız, bir ayaklanma olayında partimizin güçsüzlüğüyle ilgili yakınmalardır.

Dağınkılık konusunda söylediklerimizi moral bozukluğu için de söyleyebiliriz. Moral bozukluğu yaratan gerilla savaşı değildir, ama *örgütlenmemiş*, düzensiz, parti-dışı

gerilla eylemleridir. Biz, gerilla eylemlerini suçlayarak, ona söverek bu *en tartışma götürmez moral bozukluğundan* birazcık olsun kendimizi kurtaramayız, çünkü suçlama ve sövme, derin iktisadi ve siyasal nedenlerden ötürü ortaya çıkmış bulunan bir olguyu, kesin olarak durdurmak gücünden yoksundur. Denebilir ki, anormal ve moral bozan bir olguya eğer bir son verme gücünde değilsek, bu, *partinin* anormal ve moral bozucu mücadele yöntemlerini benimsemesi için bir neden olamaz. Böyle bir itiraz, katksız bir burjuva-liberal itirazdır, marksist bir itiraz değildir; çünkü bir marksist, iç savaşa ya da onun biçimlerinden biri olan gerilla savaşına *genel olarak* anormal ve moral bozucu olarak bakamaz. Bir marksist, kendini sınıf mücadelesine dayandırır, toplumsal barışa değil. Belirli keskin siyasal ve iktisadi bunalım dönemlerinde, sınıf mücadelesi doğrudan bir iç savaş, yani toplumun iki kesimi arasındaki silahlı mücadeleye doğru gelişme gösterir. Böyle dönemde marksistler, iç savaştan yana yerlerini almak zorundadırlar. İç savaşın herhangi bir moral suçlaması, marksist açıdan kesenkes benimsemez.

Bir iç savaş döneminde, proletaryanın ideal partisi *savaşan* partidir. Bu kesinlikle itiraz götürmez. İç savaş açısından herhangi bir özel andaki iç savaşın özel bir biçiminin *elverişsizliğini* savunma ve tanıtlamanın olanağını kabul etmeye tamamen hazırız. *Askeri elverişsizlik* açısından farklı iç savaş biçimlerinin eleştirisini tümüyle kabul ediyoruz ve *bu* sorunda son sözü söylemesi gerekenin, her özel yöredeki sosyal-demokrasinin pratik işçilerinin olduğunu kesin olarak benimsiyoruz. Ama biz, marksizm ilkeleri adına, iç savaşın koşullarının bir tahlilinden, anarşizm, blankicilik ve terörizm konusundaki harcıalem ve klişeleşmiş sözler yüzünden kaçınılmamasını istiyoruz, ve Sosyal-Demokrat Partinin, genel olarak gerilla savaşına katılması gibi sorunların tartışılması sırasında, Polonya Sosyalist Partisi'nin şu ya da bu örgütünün, şu ya da bu anda, benimsediği anlamsız gerilla

eylemleri yöntemlerinin bir öcü olarak kullanılmamasını istiyoruz.

Gerilla savaşının hareketi dağıttı tezine eleştirici bir gözle bakılmalıdır. Elbette yeni tehlikeler ve yeni fedakarlıkları da birlikte getiren mücadelenin her yeni biçimi, bu yeni mücadele biçimine hazırlıksız olan örgütleri, kaçınılmaz olarak "dağıtır". Bizim eski propaganda çevrelerimiz, ajitasyonun yöntemlerine başvurulmasıyla dağıldı. Gösteriler yolunun seçilmesinin sonucu olarak komitelerimiz dağıldı. Herhangi bir savaşta, her askeri hareket, belli ölçüde savaşçıların saflarını dağıtır. Ama bu, bir kimsenin savaşmaması gerektiği demek değildir. Bu bir kimsenin savaşmayı öğrenmesi gerektiği anlamına gelir. Hepsi bu.

Sosyal-demokratların gururla ve böbürlenerek, "biz, anarşist, hırsız, soyguncu değiliz, biz bunların çok üstündeyiz, gerilla savaşını kabul etmiyoruz" dediklerini görünce kendime soruyorum: Bu adamlar ne söylediklerinin farkındalar mı? Ülkenin her yerinde kara-yüzler hükümeti ile halk arasında silahlı çatışmalar ve çarpışmalar oluyor. Devrimin gelişmesinin bugünkü aşamasında, bu kesinlikle kaçınılmaz bir olgudur. Halk da kendiliğinden ve örgütsüz bir biçimde -ve işte tam da bu nedenden ötürü, çoğunca talihsiz ve istenilmeyen biçimlerde- bu olguya silahlı çatışma ve saldırı yoluyla tepki gösteriyor. Ben, örgütümüzün zayıflığı ve hazırlıksız oluşu yüzünden, belli bir yerde ya da belli bir zamanda, bu kendiliğinden mücadelede parti önderliğinden kaçınmamızı anlayabilirim. Ben, bu sorunun yerel eylem işçileri tarafından saptanması gerektiğini, ve zayıf ve hazırlıksız örgütlerin yeniden biçimlendirilmesinin kolay bir şey olmadığını kavıyorum. Ama bu bir sosyal-demokrat teorisyen ya da yayımcının bu hazırlıksızlığı kınamadan çok, gururlu bir böbürlenme ve kendini beğenmiş bir edayla anarşizm, blankicilik ve terörizm konusunda gençliğinde papağan gibi öğrendiği tümceleri yinelediğini gördükçe, dünyanın en devrimci öğretisinin bu

aşağılanması, bana dokunuyor.

Gerilla savaşının, sınıf bilincine ulaşmış proleterleri, aşağılık sarhoş ayaktakımı ile yakın işbirliğine sokacağı söyleniyor. Bu doğrudur. Ama bu yalnızca demektir ki, proletaryanın partisi, gerilla savaşına, biricik, ya da hatta baş mücadele yöntemi olarak hiçbir zaman bakamaz; bu demektir ki, bu yöntem öteki yöntemlere bağlı kılınmalıdır, yani savaşın baş yöntemleriyle uygun hale getirilmelidir ve sosyalizmin aydınlatıcı ve örgütleyici etkisiyle yüceltilmelidir. Ve bu *sonuncu* koşul olmaksızın, burjuva toplumu içindeki mücadelenin *tüm*, kesinlikle tüm mücadele yöntemleri, proletaryayı, altında ve üstündeki proleter olmayan çeşitli katmanlarla yakın ilişkiye sokar ve olayların kendiliğinden *akışı* içine bırakılırsa, yıpranır, bozulur ve rezilleşir. Grevler, eğer olayların kendi akışı içine bırakılacak olursa, "ittifaklar" halinde -tüketicilere karşı işçilerle patronlar arasında anlaşmalar halinde- bozulur gider. Parlamento, bir burjuva politikacıları çetesinin, "ulusal özgürlük", "liberalizm", "demokrasi", cumhuriyetçilik, anti-klerikalizm, sosyalizm ve talep edilen bütün öteki satılık şeyleri toptan ve parekende trampa ettikleri kokuşmuş bir geneleve dönerek bozulur. Basın, bir orta pezevevine, avamın düşük içtepilerinin muhabbet tellallığını yapan bir yığın kokuşturma aracına dönerek bozulur, vb., vb... Sosyal-demokrasi, proletaryayı, birazcık altında ya da birazcık üstünde bulunan katmanlardan aralarına Çin duvarı çekerek ayırarak hiçbir evrensel mücadele yöntemi bilmemektedir. Sosyal-demokrasi, farklı dönemlerde farklı yöntemler kullanır, bunların seçimini kesenkes tanımlanmış ideolojik ve örgütsel koşullara bağlar.*

Rus devrimindeki mücadele biçimleri, Avrupa'nın burjuva devrimleriyle karşılaştırıldığında, çok büyük çeşitliliğiyle ayırdedilir. Kautsky, 1902'de, geleceğin devrimi (Rus devrimi *belki de* istisnadır diye ekliyordu), halkın yönetime karşı mücadelesinden çok, halkın iki kesimi arasındaki mücadele biçiminde olacaktır dediği zaman, bunu

kısmen önceden görmüştü. Rusya'da, kuşku yok ki, bu *sonucu* mücadelenin gelişiminin Batıdaki burjuva devrimlerinden daha yaygın olduğunu görüyoruz. Devrimimizin düşmanları halkın arasında sayıca pek azdır, ama mücadele keskinleştikçe, bunlar gitgide daha çok örgütlenmekte ve burjuvazinin gerici katmanlarının desteğini almaktadırlar. Onun için, *böyle* bir dönemde, ülke çapında siyasal grevlerin olduğu bir dönemde, bir *başkaldırmanın* çok küçük bir zamanla ve çok küçük bir alanla sınırlanmış eski bireysel eylem biçimini alamayacağı kesinlikle doğal ve kaçınılmaz bir şeydir. Başkaldırmanın bütün ülkeyi kucaklayan uzun bir iç savaş, yani halkın iki kesimi arasındaki silahlı bir mücadele şeklinde daha yüksek ve daha karmaşık bir biçim olacağı kesinlikle doğal ve kaçınılmazdır. Böylesine bir savaş, oldukça uzun aralıklarla çok az sayıda büyük çarpışmalar ve bu aralıklar arasında çok sayıda küçük çarpışmalar ve bu aralıklar sırasında çok sayıda küçük çatışmalar dizisinden başka bir şey olarak anlaşılabilir. Böyle olunca -ve kuşku yok ki, böyledir- sosyal-demokratların, bu büyük çarpışmalarda ve aynı zamanda da olabildiği kadarıyla, bu küçük çatışmalarda yığınlara en iyi bir biçimde önderlik edecek örgütlerin yaratılmasını kendilerine görev edinmeleri kesinlikle zorunludur. Sınıf mücadelesinin iç savaş noktasına kavuştuğu bir dönemde, sosyal-demokratlar, yalnızca bu *iç savaşa* katılmayı değil, aynı zamanda da önderlik rolünü oynamayı da görev edinmelidirler. Sosyal-demokratlar, örgütlerini, düşman güçlerine zarar verecek bir tek fırsatı bile kaçırmayan bir *savaşçı parti* olarak gerçekten hareket edebilecek biçimde eğitmek ve hazırlamak zorundadırlar.

Bunun zor bir görev olduğu yadsınamaz. Bu görev bir anda başarılamaz. İç savaşın gelişimi içinde, tıpkı halkın tümünün yeniden eğitilmesi ve savaşmayı öğrenmesi gibi, bizim örgütlerimiz de eğitilmelidir ve bu görevi karşılayabilecek şekilde, deneyimden çıkan derslerle uygunluk içinde yeniden kurulmalıdır.

Bizim, mücadelenin herhangi bir yapay biçimini, eylem içindeki işçilere zorla kabul ettirme, ya da hatta Rusya'daki iç savaşın genel gelişimi içinde, gerilla savaşının herhangi bir özel biçiminin hangi rolü oynayacağına koltuğumuzda oturarak karar verme konusunda en ufak bir eğilimimiz yoktur. Belli gerilla eylemlerinin somut değerlendirilmesine, sosyal-demokrasi içindeki bir *eğilim* göstergesi olarak bakma düşüncesinin çok uzağındayız. Ama biz, pratik yaşamın doğurduğu yeni mücadele biçimlerinin doğru bir *teorik* değerlendirilmesine ulaşmada elden geldiğince yardımcı olmayı görev saymaktayız. Biz, yeni ve zor bir sorunun doğru olarak konmasında ve çözümüne doğru olarak yaklaşımda sınıf bilincine sahip işçileri engelleyen basmakalıp klişelerle ve önyargılarla, durmaksızın savaşmayı görevimiz olarak görürüz.

Lenin

30 Eylül 1906

Proletari, Nr. 5

* Bolşevik sosyal-demokratlar, gerilla eylemlerine karşı anlamsız bir tutku taşıdıkları suçlamasıyla sık sık karşılaşırlar. Gerilla eylemleri konusundaki karar taslağında (Partiyeye Izvestia, Sayı:2 ve Lenin'in Kongreye Raporu), gerilla eylemlerini savunan bolşevik *kesimin* bu eylemlerin benimsenmesi için aşağıdaki koşulları önerdiğini anımsamak, bu nedenle, yanlış olmayacaktır: Hangi koşul altında olursa olsun, özel mülkiyete "elkonulmasına" izin verilmemeliydi; hükümet mallarının "elkonulması" salık verilmemeliydi ama ancak bunların *partinin denetimi* altında olması ve gelirleri *bir ayaklanmanın gereksinimleri için* kullanılması *kaydıyla kabul edilirdi*. Gerilla eylemleri, şiddet biçimi içinde zalim hükümet memurlarına ve kara-yüzlerin aktif üyelerine karşı *salık verilmeliydi*, ama bu da ancak şu koşullarla, 1) yığınların duyguları hesaba katılmalıdır; 2) o yöredeki işçi sınıfı hareketinin koşulları hesaba katılmalıdır; ve 3) proleteryanın kuvvetlerinin ziyan olmaması konusuna dikkat gösterilmelidir. Bu taslak ile Birlik Kongresinin benimsediği karar arasındaki pratikteki farklılık, özellikle hükümet mallarına "elkonulmasına" izin verilmemesi olgusunda yatar.

